

Don Pep

Möte med José Roca Llabrés i Sta. Eugenia, född 1921, således fyllda 90 år i år. (Oktober 2011)

I min bok "Mallorca-Vardagsskildringar från 60-talet till idag" finns en intervju med "Don Pep". Här ser vi honom på sin sedvanliga morgonpromenad, alltid lika proper och fin. Det, berättar han, är mycket tack vare att hans sonhustru tvättar och stryker hans kläder. Pep är det katalanska smeknamnet på alla män som heter José (=Josef).

Jag lärde känna Don Pep på slutet av 70-talet, när han ingick i byns första folkvalda kommunstyrelse efter Franco. I samma grupp av oberoende ingick också den som blev ordförande, vår sedan många år avlidne vän Gabriel.

Båda hade de en skolunderbyggnad som inte var så vanlig. Den hade de fått tack vare en folkskollärare, som på sin fritid förberedde ett antal ungdomar för att gå vidare till "bachillerato" (=motsvarande gymnasiestudier). Grundskolan i byn är uppkallad efter honom, allmänt kallad mästare Guillemet.

Denna gång berättar Pep för mig att han bor ensam, i ett av sina två hus. I det andra bor sonen med familj. Hos dem äter han middag mitt på dagen. Han går upp varje dag, vardag som söndag 07.00, rakar sig och duschar (det gör han själv varje dag!).

Klockan 08.15 dricker han kaffe med mjölk och äter Mariekex till. Det är bra för honom, säger han, med något sött på morgonen, för det ger honom den energi han behöver för att ge sig ut på promenad i byn. Han har sin bestämda rutt. Han tittar gärna in och hälsar på flickorna i en brödaffär, där han ibland tar sig en kaffe och äter en färsk ”ensaimada” (= mallorkinskt wienerbröd) och pratar bort en stund med någon bekant. Annars har han ett stamcafé som heter Ca’n Prim, beläget uppe vid Ayuntamiento (=Kommunhuset). Om vädret tillåter tar han sig en liten kaffe på uteserveringen. Någon av de tre unga kvinnor, som arbetar i sparbanken Sa Nostra, brukar komma ut och ta sin förmiddagsfika med honom. Om jag vill veta var don Pep håller hus, så kan jag alltid fråga dem.

Kanske är det hans goda öga till kvinnor, som gör att han håller sig i form och är så välklädd varje dag. Han hör dock till den artiga och på intet sätt påträngande typen av äldre män och han använder sig inte, i motsats till många andra av alkohol. Hans hälsa och vitalitet står i kontrast till de andra ”gubbar” som sitter och ”tar sig en” till kaffet, både en och två gånger redan på förmiddagen.

Rådhusparken

Rådhuset

Don Pep

Medan vi sitter en stund och pratar en morgon, viskar han till mig: ”Där sitter en av de äldsta männen i byn. Han är 96”. Och jag upptäcker en näsa som sticker fram under en keps, nerdragen över det magraste ansikte jag skådat. ”De andra två som sitter vid samma bord, de är inga bra karlar. Dricker och skrävlar gör dom. Jag sätter mig aldrig vid deras bord”.

Plötsligt reser sig den magre 96-åringen och börjar ta några vacklande steg. Snart är han på

väg att falla och alla rusar fram och hjälper. Djungeltelegrafan fungerar och på två röda minuter kommer familjen och hämtar hem honom.

”För mycket konjak?” undrar jag. ”Nej då, den mannen är alltid nykter, dricker bara vatten” säger Pep. Och jag tänker att det syns inte på honom, så uttorkad som han ser ut.

Episoden utgjorde ett litet avbrott i det lugn, som oftast råder i detta lilla samhälle. Särskilt på förmiddagen, då barnen är i skolan och föräldrarna på sina arbeten. Bara en del hemmafruar, av de äldre, som inte arbetar utanför hemmet, syns gå med sina korgar eller varukärror på väg till dagens små inköp. Här saknas en mera välutrustad matvaruaffär och i de båda som finns blir det dyrt att handla. Så alla ordnar så att de kommer till närmaste stormarknad med jämna mellanrum, där de förser sig för hela månaden.

Santa Eugenia är en verklig liten *sovstad*, med sina knappt 2000 invånare, som endast undantagsvis har sin utkomst här. Det finns bara tre barer, ett brödaffär med servering, ett apotek, två bankkontor, två diversehandlare, en bilreparatör och en liten sybehörs- och konfektionsaffär.

Och, inte minst, finns här vid infarten från Sta Maria en vinbodega, Vins Tauja. Santa Eugenia ingår med stor stolthet i det norra vindistriktet, tillsammans med Sta Maria, Consell, Sencelles, Sineu och Inca. Här har odlats vin sedan mycket långt tillbaka och säkra uppgifter finns från tiden då ön behärskades av araberna, i Spanien så kallade morerna. (morer av moreno= mörka).

I min första bok ”Mallorca – ö i världen” finns att läsa mer i kapitlet om VINKULTUR på ön, sidorna 106-108. Och om morerna kan läsas i kapitlen MORER I SIKTE & DET ARABISKA ARVET samt AL-ANDALUS – Islams förlorade paradiset.

I min bok ”Mallorca-Vardagsskildringar från 60-talet till idag” kan ni läsa mer om Don Pep. Han är en av många i byn som är runt 90 år.

Det finns en kvinna som är 105 år fyllda och tidigare var det många, många fler.

Trots att de flesta hade ett hårt kroppsarbete, både män och kvinnor, i sin ungdom, så har de levt i lugn och harmoni, tillsammans med sina barn och barnbarn och de har ätit sina egenhändigt odlade produkter, nyttigt bröd och lite fett, druckit starkt kaffe men varit måttliga med vinet. Är det den behagliga rytmen, den vänliga, öppna atmosfären som råder i en by, där ingen behöver känna sig ensam, är det det som är en del av hemligheten?

